

ע"פ 1907/04/15 - יפה חן מיראי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
ע"פ 1907-04-15 מיראי נ' מדינת ישראל
20 יולי 2015

לפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת אסתר נחליאל-חיאט

המעוררת: יפה חן מיראי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

נוכחים:

המעוררת בעצמה

ב"כ המשיבה - עו"ד ארז

מערער 1 - נאשם יפה חן מיראי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הדיון בתיק זה היה קבוע מלכתחילה לתאריך 17.6.15. ב- 14.6.15 הוגשה בקשת דחיה. המערערת הודיעה לנו כי היא לקחה את החומר ממי שייצג אותה והגיש את הודעת הערעור מטעמה והיא מבקשת דחיה כדי להעמיד לעצמה עו"ד אחר שייצג אותה. נענינו לבקשה והחלטתנו מיום 15.6.15 נאמר: "לפנים משורת הדין הדיון נדחה ליום 20.7.15 (דהיינו להיום), לא תינתנה דחיות נוספות". בהתאם לאמור בהחלטה זו התכונן ההרכב לשמיעת הערעור, לרבות לימוד של חומר רב שכרוך בשמיעתו של תיק זה.

עמוד 1

היום בשעה שנקבעה לדיון עותרת המערערת לדחיה נוספת. הטענה היא אותה טענה, היא מבקשת להעמיד לעצמה עו"ד אחר ולא עלה בידיה להשלים הליך זה עד למועד היום.

שקלנו את הבקשה ואיננו רואים להיענות לה.

המערער כאמור כבר זכתה להתחשבות והתאריך היום נקבע לאחר תאריך קודם שבוטל עובר לשמיעת הערעור. הקושי בהעמדת עו"ד היה ידוע למערערת. מעבר לכך נציין, כי המותב כולו קרא, למד ושינן את החומר לקראת הערעור היום. עוד נציין כי המערערת עצמה היא עו"ד, היא נטלה חלק פעיל בניהול ההליך בעניינה בבית משפט קמא, לרבות דחיות רבות והדעת נותנת שתהיה מסוגלת לייצג את עצמה.

איננו סבורים כי ייגרם עיוות דין כלשהו למערערת אם הדיון יישמע היום כאשר היא מייצגת את עצמה. הבקשה נדחית.

ניתן והודע היום ד' אב תשע"ה, 20/07/2015 במעמד הנוכחים.

**אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת**

ג'ורג' קרא, ס"נ

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

המערערת: מאחר ואין לי ייצוג ראוי בדיון הזה, אני מבקשת לחזור על נימוקי הערעור.

יש לי בעיה, אני לא יכולה לטעון כי אני לא מיוצגת. אם כבודכם רוצים בכל זאת לשמוע את הערעור, אני מבקשת לחזור על כל נימוקי הערעור.

בית המשפט הציע למערערת פעם ופעמיים שתטען ותשים את הדגש על הנקודות החשובות בעיניה.

המערערת חוזרת על דבריה כי היא לא מיוצגת ועל נימוקי הערעור.

עו"ד ארז: המדובר בתיק מאוד מאוד פשוט אחרי שמסננים את כל רעשי הרקע. המדובר במערערת שהיא עו"ד במקצועה, שהתקשרה עם המתלוננת לעסקה לפיה היא תסייע לה לרכוש דירה דרך כינוס נכסים ולצורך כך המתלוננת הפקידה בידיה שלושה סכומים: סכום של כ- 40,000 ₪, סכום נוסף בהמשך של 20,000 ₪ ושיק נוסף של שכ"ט של כ- 4,000 ₪ ולכך יש בפרשת התביעה מסמכים. עצם העברת הסכומים לא היו שנויים במחלוקת. במחלוקת גם לא שנויה העובדה שבסופו של דבר המתלוננת לא קנתה דירה וגם לא שנויה העובדה שהכסף לא הוחזר למתלוננת, אלא במהלך ניהול התיק הפלילי, בעיצומו, כשבית המשפט התבקש לקבל את הסכום של כ- 60,000 ₪ שהופקד בתיק בית משפט. מדובר במספר שנים אחרי שהכסף הזה עבר לידיה של המערערת כפיקדון כספה של המתלוננת.

המחלוקת בתיק זה אם המערערת ביצע עבירה של גניבה בידי מורשה, או האם באמת היתה לה נכונות להחזיר את

הכסף ומסיבות כאלה ואחרות הכסף לא הוחזר.

אנחנו טוענים שהנסיבות בתיק מראות מעל כל ספק סביר, שהמערערת עשתה איזשהו שימוש לא ידוע בכספי המתלוננת בפיקדון, למרות נסיונותיה החוזרים ונשנים של המתלוננת לקבל חזרה את הכסף, היא כאמור לא קיבלה אותו. בנסיבות האלה אני מדברת על יצירת קשר ישיר עם המערערת, על כך שהיא לא מצאה את המערערת ונאלצה להשתמש בחוקר פרטי לאתר אותה, היא הגישה תביעה אזרחית, אותה תביעה שבה ניתן פס"ד ופסה"ד בוטל והכסף כעובדה לא מושב לידיה. העובדות האלה העבירו את הנטל הטקטי על כתפי המערערת להראות מה נעשה עם הכסף, מה יותר קל מלהצביע על פרטי חשבון נאמנות. דא עקא דבר כזה לא נעשה. אני מפנה ל-1/ת הודעת המערערת במשטרה כבר ב- 2011, שם היא אומרת שהיא לא יודעת את פרטי החשבון, היא לא זוכרת. עד היום אנחנו לא יודעים איזה חשבון האמנות.

מעבר לעובדה שאומר בית משפט בצדק שההצפה היא מאוחרת, מה לי הצפה להמצאת מסמכים בנקאיים?

במהלך המשפט, ופה לדעתי הגדילו חטא על פשע, נעשה ניסיון להציג מסמך מאת עו"ד בשם עו"ד שבתאי שאני לא מעוניינת להיכנס לתוכנו כי בית משפט קמא בצדק קבע שלא ניתן להגישו וזו עדות שמיעה ויש להביא את עוה"ד הנכבד לעדות ולחקירה נגדית על מהות אותו מסמך. משיבה לישיבה נדחתה פרשת ההגנה ולא ראינו את אותו עו"ד, ועל כן המסמך הזה לא נכנס לתיק בית משפט קמא. מה שלא הפריע למערערת לצרף אותו להודעת הערעור ואף להתייחס לכך שזו אחת הראיות החשובות ביותר בתיק. אני מבקשת להתעלם מאותו מסמך לכאורה, אבל גם אם לא עומדים בפיתוי ורוצים להסתכל על המסמך, וזה מתקבל על הדעת שכך יעשה, אני חושבת שעל פניו אין בו שום הסבר לתקופה הארוכה שבה אין לנו אפשרות להתחקות איפה נמצא הכסף הזה ומחכה שתהיה אפשרות להחזיר אותו למתלוננת. אין שם את התשובה הזו וגם לו לכאורה היתה, אנחנו מאוד רצינו לחקור בחקירה את אותו עו"ד שלכאורה חתום על משפט כזה או אחר, על אותו אישור בנקאי, על קיומו של איזשהו חשבון נאמנות לטובת פלוני אלמוני שלא העיד במשפט.

אני גם חושבת שעצם הפקדת הכסף לטובת המתלוננת במהלך ההליך, ככל שהוא בהחלט עומד לזכותה של המערערת בטיעון לעונש, הרי יש פה גם סוג של הודיה בכך שלמעשה היא טרם ניתנת הכרעת הדין מפקידה את הכספים ולא מעמידה למחלוקת את הטענה שהכסף הזה היה צריך להיות מוחזר לידי המתלוננת.

נוסיף לכך את הגרסאות השונות של המערערת, מדוע הכסף לא הוחזר במועד שבו הוא נתבקש החל משנת 2010? יש לכך כל מיני הסברים שכבודכם יקבעו את מידת ההיגיון שבהם, מהסברים שתלויים באותו בן זוג לשעבר של המערערת, שלכאורה המתלוננת חייבת לו כספים לתיווך ולכן הכסף לא הוחזר למתלוננת. אחת הטענות היתה שהמתלוננת סירבה לקבל את הכסף כי היא רצתה את מלוא הסכום ולכן לא קיבלה גם את אותם 60,000 ₪ פלוס, מה שהמתלוננת הכחישה. אנחנו לא מוצאים היגיון בזה שאדם רוצה את כספו חזרה יסרב לסכום של 60,000 ₪ בגלל סכום קטן של מספר אלפי שקלים. לכך הצטרפה טענה לפיה מסמך עליו חתם אותו מוטי, שהוא מוכן להחזיר למתלוננת 130,000 ₪, מפנה ל-2/ו, הינו מסמך סחיטה.

המדובר בהסכם פשרה כשהמתלוננת מיוצגת על-ידי עו"ד. נייר המכתבים הוא של עו"ד. בכל הכבוד מעבר לכותרת ולמילה סחיטה, לא שמענו על סחיטה ואיומים, לא הוזמן להעיד עוה"ד שהחתים על המסמך וזו טענה בעלמא. יתרה מזו, מה זה קשור לכספי המתלוננת? המערערת היא עו"ד, היא התקשרה בהסכם מסוים עם המתלוננת, לא יעלה על הדעת שהיא תערבב את עסקיה עם אותו מוטי, יהא בן זוגה או לא, מתווך דירות, ובבית משפט כל פעם ששאלו אותה על כסף היא השיבה תשאלו את מוטי, למוטי יש את הקבלות. כך לא אמור להתנהל עו"ד במדינת ישראל. הקשר של

המתלוננת והעברת הכספים, ויראו כבודכם את ת/2 - ת/4, זה שיקים לפקודת המערערת, היא עוה"ד, היא אמונה על הסברים טובים, היא אמונה להחזיר לה את הכסף וגם אם יש מחלוקת בינה לבין איזשהו מתווך, מה נפקא מינה? איך אפשר להסביר את העובדה שבמשך מספר שנים הכסף הזה, שהוא כספה של המתלוננת, כשאינו ויכוח על שכ"ט, לא חוזר אליה? הכסף לא מוחזר עד לעיצומו של ההליך הפלילי אז המערערת מבינה שייטב לה אם היא תפקיד את הכספים בחשבון בית המשפט וכך היה.

אני מפנה את כבודכם להודעת המערערת במשטרה - ת/1, שלא נותנת לנו שום אינדיקציה איפה אפשר למצוא את הכסף הזה מופקד, למה הוא לא מוחזר וכיו"ב פרטים. אני מפנה את כבודכם ל-ת/2-ת/4 הכל זה סכומים שקיבלה המערערת כעו"ד מהמתלוננת ולכן ההסברים שנויים במחלוקת. לא ייתכן שבמסגרת ההסברים מה נעשה עם הכסף ולמה הוא לא מוחזר, יכלל צד ג', אותו מתווך דירות, ויטענו כל מיני טענות על קיזוזי הוצאות, קבלות, דלק, כל מיני דברים שעלו במהלך המשפט ולא נתמכו במסמכים. לא נשלח מעולם למתלוננת איזשהו מכתב שמסביר לה מה נעשה עם הכספים שלה, מדוע הם לא מוחזרים, שום תביעה נגד המתלוננת בבית משפט, שום דבר, הכל בדיעבד בהליך, טענות חדשות בעלמא כולל אותו מסמך של עו"ד שלא הוגש כראיה, שצריך להתעלם ממנו, אבל לטעמי לפעמים זה פוגע במי שמנסה להגיש את אותה ראיה ולא מביא את מי שאמור לעמוד מאחוריה.

לשאלת בית המשפט, מאז הערעור עלתה טענה של שימוע האם זה עלה בבית משפט קמא, אני משיבה שזו טענה חדשה שעלתה בערעור אחרי ניהול ההליך ולגביה אני אומרת, שבזמנו נשלח בזמנו לכתובת שהיתה ידועה לתביעה וככל הנראה לא הגיע ליעדו, בכך יצאה המאשימה ידי חובתה.

טענה מספר 2, לאחר פתיחת ההליך התקיימה במשרדנו פגישה עם ב"כ של המערערת שבה הועלו כל הטענות והמדינה החליטה שהיא לא משתכנעת והיא ממשיכה את ההליך, ולכן טענת היעדר ידוע צריך להוריד מהפרק.

לענין האזהרה, הכוונה שהיא לא הוזרה, אני טוענת שזו טענה שלא הועלתה בבית משפט קמא ועולה כעת בפני כבודכם ולכן אני מבקש לדחות אותה. התוכן המילולי של האזהרה הוא לא הנותן, הוא לא הקובע אלא כמובן העובדות של החקירה באזהרה שהן אותן העובדות עליהן התבססה ההרשעה. יתרה מזו, כשנאמר למערערת הנך חשודה במרמה בכך ש-, והעובדות מתוארות בפניה, הרי בוודאי שזו עבירה של גניבה בידי מורשה שזו עבירה שהבסיס שלה זה לא גניבה רגילה, אלא בכך שהיא קיבלה את הפיקדון כדת וכדין ואז היא במרמה המשיכה לאחוז בו מתוך כוונה לשלול אותו ולא להחזיר אותו. זה כתוב במפורש בהגדרת הסעיף של גניבה בידי מורשה, כך שגם הטענה הזו היא טענה שהועלתה בהודעת הערעור ואני מבקשת לדחותה.

לענין הכרעת הדין, אני מבקשת לדחות את הערעור על הכרעת הדין. הכרעת דין מבוסס כדבעי בראיות ובדין.

לענין הפיצוי, אני מבקשת לדחות על הסף את הערעור בנקודה זו, המתלוננת לא צורפה כמשיבה לערעור.

לענין העונש, עבירה של גניבה על-ידי מורשה שהוא עו"ד זו עבירה להשית בצידה מאסר מאחורי סורג ובריא. אני סבורה שהמדינה גילתה פה מלכתחילה התחשבות יתר בנסיבות בכך שהסכום בעצם רובו הופקד בקופת בית משפט, בכך שמדובר במערערת ללא הרשעות קודמות, חלוף הזמן והיא הגבילה את עצמה מראש, למרות שהיה טיעון פתוח, לעונש של עבודות שירות. בית משפט נעתר אבל לא נתן את מלוא התקופה, הוא נתן 5 חודשים. אני באמת סבורה שבהתחשב בחומרה של העבירה ובעובדה שלא נטלה אחריות, למעט בתסקיר יש איזשהו סוג של קבלת אחריות וחרטה שלא מתיישבת עם הודעת הערעור המאוחרת של כפירה מוחלטת. העונש מתחשב בכל נסיבות חיים קשות אפשריות בכך

שהוא קובע שהמאסר ירוצה בעבודות שירות, כיוון שהפגיעה הקשה בעבירות שמבצעים עורכי-דין בכספי לקוחות היא בכלל לא ניתנת לכימות. פגיעה בין אזרח לעו"ד שאמור להיות נציג החוק ולכן העונש לחלוטין מאוזן.

גם במסגרת העונש בית משפט לקח בחשבון, למרות שאני לא נותנת לכך חשיבות יתר, להרשעות משמעותיות שיש למערכת.

המערערת: לגבי הטענה של השימוע, עם כל הכבוד הראוי למשיבה שאומנם מחובתה להמציא את ההודעה אלי, אבל גם כשהיא לא מצליחה לאתר אותי בכתובת, היא לא היתה צריכה להגיש.

בתיק נפלו הרבה פגמים. לגבי מסמך הסחיטה, אם המתלוננת היתה רוצה את הכספים, מוטי ניגש לב"כ המתלוננת על מנת להעביר לה את הכסף לחשבון הבנק. המתלוננת היתה צריכה לבקש במסמך הסחיטה 63,000 ₪, אבל היא דרשה 130,000 ₪.

גם כאשר נאותה המתלוננת לקבל את כספה, לבית משפט הוגשה בקשה למתן הוראות וצורף האישור של שבתאי טל.

לשאלת בית המשפט, מדוע שבתאי טל לא הובא לעדות בבית משפט קמא, אני משיבה שהוא היה חולה. עוה"ד שלי ביקש שבית משפט יוציא למר שבתאי הזמנה להגיע לעדות ובית משפט לא רצה לדחות. אין מחלוקת שהכספים היו אצלו. בית משפט נתן הוראה להעביר את הכסף מהחשבון של שבתאי לקופת בית המשפט. מצד אחד בית משפט קמא כותב להעביר את הכסף ומצד שני בגזר הדין נכתב שלא שילמתי את כל הכסף. הרי כב' השופט קמא קבע שעלי להעביר 63,000 ₪. העברתי את ההחלטה שלו לעו"ד שבתאי, הוא הוציא לו שיק בנקאי לקופת בית המשפט, מה גם שהשיק צורף ונמצא בסיכומים של ב"כ. זו רשומה מוסדית.

לשאלת בית המשפט, באשר למספר חשבון הנאמנות שבו הופקדו השיקים, אני משיבה שמהסעיף הראשון לכתב הראשון עד לסעיף שלפני האחרון נותנים תיאור עובדות שאין מחלוקת עליהן. אני לא חולקת על דבר אחד כי אין שם שום טענה כלשהי נגדי. נאמר שם שעד הגשת כתב האישום, שזה היה ב- 2012 הכספים לא הוחזרו, ולכן בגין מעשים אלה מייחסים לי את העבירה של גניבה בידי מורשה. מדוע הפניתי לכתב האישום? המתלוננת העבירה לי את הכסף ואני העברתי אותו לכונסי נכסים. המתלוננת יודעת שהגשתי את הכסף לשלושה מכרזים. אחרי המתלוננת לא זכתה במכרזים, היא באה ודרשה את הכסף. אמרתי לה שהסכום ששכה"ט שלי 4,000 ₪. ה- 63,000 ₪ הופקדו ועבר לשלושה כונסים במסגרת המכרזים, אח"כ זה הועבר לשבאי טל.

היה לי חשבון נאמנות בבנק פועלים, בבנק דיסקונט. ניתן לראות שהכסף של המתלוננת הופקד ויצא.

לשאלת בית המשפט, בהודעתך במשטרה מ- 12.5.11 אמרת שאת לא זוכרת את מספר חשבון הנאמנות, האם היום את יכולה לתת את מספר חשבון הנאמנות, אני משיבה שיש מספר ושאת מוכנה להמציא אותו לבית המשפט.

לשאלת בית המשפט, תמציאי לנו את מספר חשבון נאמנות בכל שנה שהיא ששם הופקדו הכספים, אני משיבה שהיה לי חשבון נאמנות בבנק פועלים בסניף אשדוד, בבנק דיסקונט בת"א, בבנק מזרחי בסניף אבן גבירול. את המספרים אני לא זוכרת בעל-פה. בגלל שהיתה תנועה ממכרז למכרז אני לא הייתי מפקידה את זה באותו סניף, באותו חשבון בנק. הכספים האלה לא היו ספציפית רק למתלוננת. כי עד 200,000 ₪ ניתן לשים זאת בחשבון נאמנות כללי.

גם בכתב האישום לא עולה הדבר הזה. מה שעולה מכתב האישום שעד אוקטובר 2012 לא הוחזר למתלוננת הכסף. האמת היא כואבת, היא רצתה סחיטה. היא גם הגישה כתב תביעה נגדי על 700,000 ₪ ובית משפט ברמלה ביטל את זה. האם אנחנו עושים מהדורה חוזרת של רונאל פיישר לקחת 20,000 דולר? אם גברתי נותנת לי לטעון אני אטען.

בכתב האישום רשום עד ה- 22.10.12 לא העברתי את הכספים. גם כשהתובעת שאלה אותי למה לא הסכמתי להסכם של ה- 20,000 דולר הנוספים, אני צריכה להסכים לשלם להם 20,000 דולר נוספים? האם אתם נותנים יד לזה?

לגבי אישור ההפקדה של ה- 63,000 ₪ בית משפט קמא התעלם מזה. בית משפט קמא היה מגמתי כאשר הוא קבע בהכרעת הדין שהיו וויכוחים על שכ"ט ולמה שמגיע למוטי, אבל אם אנחנו מסתכלים על ת/1 מצוין שהיו וויכוחים ולכן הוא ביקש להפקיד את הכספים עד שהמתלוננת לא תסדיר עם מוטי ואיתי את החוב, הכוונה לשכ"ט שהיה על המתלוננת לשלם לי.

גם הניתוח שבית משפט קמא עשה בהסקת המסקנות הוא ניתוח לא נכון. אני מפנה את כבודכם להודעת הערעור ולגבי גזר הדין שטענו שיש לי הרשעות בלשכת עוה"ד. אין המדובר בהרשעות אלא בהרשעה אחת שהגשתי עליה ערעור והערעור נדון באוקטובר.

לגבי המסמכים שאבדו, גם הסכם שכ"ט וגם יפוי הכח לא היו ברשותי כי היתה לי הצפה. הלוואי שהיה לי פה את יפוי הכח. אין לי מה להסתיר. כשעוה"ד שלי בא לפרקליטות הוא הציג להם את המסמך אבל לא להם אכפת ומה שהם רצו זה עסקה.

אני מבקשת שכבודכם יתייחסו לכל נימוקי הערעור. אני מפנה גם לסעיף 35 לנימוקי הערעור, שבית משפט טעה ושגה בפסק הדין.

אין מחלוקת שהיתה פה סחיטה, כי אדם שהיה רוצה לקבל את ה- 63,000 ₪, עוה"ד שלה היה מבקש 63,000 ₪ ולא 70,000 ₪.

פסק דין

1. המערערת בתיק זה הינה עורכת דין. בכתב אישום שהוגש נגדה לבית משפט השלום בתל-אביב יוחסה לה עבירה של גניבה בידי מורשה, עבירה על סעיף 393(2) לחוק העונשין.

על-פי הנתען בכתב האישום: בשנת 2008 הגיעה למשרדה בתל-אביב של המערערת אולגה ננוא (להלן: "המתלוננת"). המתלוננת רצתה לקנות דירה בעזרתה של המערערת. המערערת הציעה לה לרכוש דירה באמצעות הגשת הצעות למכרזים של מכירת דירות מכונסי נכסים. לכך הסכימה המתלוננת שעל כן מסרה למערערת בתאריך 24.2.08 שיק על סך 43,465 ₪. הסכום אמור היה לשמש כערבון הנדרש לשם הגשת הצעה לרכישת דירה מכונס נכסים. מאוחר יותר בתאריך 21.9.09 קיבלה המערערת מידי המתלוננת סכום

נוסף של 20,000 ₪ וסכום נוסף קיבלה המערערת בהמשך על חשבון שכ"ט. סה"כ כאמור מדובר בכ- 63,000 ₪.

על עובדות אלה אין למעשה מחלוקת. המערערת מסכימה כי היא אכן קיבלה את כל הסכומים הללו מידי המתלוננת למטרה שצוינה לעיל. אין מחלוקת גם על נקודת הסיום בפרשייה זו. המערערת החזירה את הכסף למתלוננת אך ורק במהלך הדיון בתיק זה בבית משפט קמא, רק אז הוחזר הסכום של כ- 63,000 ₪ ולא לפני כן.

המדינה טענה בכתב האישום כי המערערת שלחה יד במרמה בכסף אותו החזיקה כפיקדון שנועד למטרה אחת ואחת בלבד, דהיינו רכישת דירה מכונס נכסים.

2. המחלוקת בתיק זה סבה סביב גלגולם של הכספים במהלך התקופה שבין הפקדתם בידי המערערת על-ידי המתלוננת, לבין החזרתם בסופה של הדרך כאמור לעיל.

המתלוננת טענה כי היא פנתה למערערת מספר פעמים וביקשה ממנה בחזרה את הכסף לאחר שהסתבר לה מפי המערערת, כי היא לא זכתה במכרזים. המתלוננת סיפרה כי ראתה מספר דירות. מי שסייע לה בראיית הדירות היה בן זוגה של המערערת, אדם ששמו מרדכי אלבז. לאחר שהתברר לה כי לא זכתה במכרזים ביקשה מהמערערת להחזיר לה את הכספים. המערערת אמרה לה שתחזיר את הכסף אלא שבפועל הכספים לא הוחזרו לידיה. המערערת אמרה לה, בין היתר, שהיא צריכה 10 ימים כדי לשחרר את הסכום מהבנק, והיתה אמורה לשלוח לה אסמכתא לכך שפנתה לבנק וביקשה לשחרר את הכספים. אלא שהבטחה לחוד ומציאות לחוד, האסמכתא לא נשלחה אליה מעולם.

במהלך התקופה גם נעלמה המערערת, החליפה מספרי טלפון, לא ניתן היה למצוא אותה. המתלוננת היתה צריכה לפנות למשרד חקירות כדי לאתר את המערערת ובסופו של דבר, בעצת עו"ד פנתה למשטרה והגישה תלונה.

3. המערערת טענה במשטרה כי הפקידה את הכספים בחשבון נאמנות, כפי שהיה נדרש ממנה, שהרי הכספים לכל הדעות ולאורך כל הדרך נמצאו בידיה רק כפיקדון על-מנת שישמשו לקניית נכס מכונס נכסים. מעולם לא היה מדובר בכספים שהגיעו למערערת מידי המתלוננת לצורך אחר כלשהו. בהודעתה במשטרה ת/1 נשאלה המערערת כדלקמן: **"ספרי לי על הכספים שאולגה העבירה לידך במסגרת השירות שהענקת לה?"**

ועל כך ענתה המערערת: **"מאחר ואולגה הגישה מספר הצעות לרכישת דירות הכספים הועברו לכוונסים ולאחר מכן מאחר והיא לא זכתה, הכספים הוחזרו אלי. הכספים הוחזרו אלי באמצעות שיקים לפקודת המשרד שלי. הפקדתי את זה בחשבון נאמנות."**

ש: מה הפרטים של חשבון הנאמנות?

ת: בנק הפועלים באשדוד ב-סי.טי. אני לא זוכרת את מספר הסניף ולא את מספר החשבון. אני אוכל לעדכן בהמשך. מדובר בחשבון על שמי הפרטי. יש לי כמה חשבונות נאמנות, אני לא זוכרת בדיוק באיזה חשבון הופקדו הכספים של אולגה. אני אבדוק ואני אביא לך את זה..."

למעשה בחילופי הדברים הללו שצוטטו מתוך ההודעה במשטרה מתחיל ומסתיים תיק זה. המערערת טענה כי הפקידה את הכספים בחשבון נאמנות, אלא שבפועל ככל הנראה כספים לא הופקדו מעולם בחשבון נאמנות. המערערת לא המציאה עד היום את מספר חשבון הנאמנות ולא הציגה אף מסמך המאשר טענה זו.

4. לאורך הדרך צצו גרסאות שונות, בין היתר, כי המתלוננת ניסתה לסחוט כספים מממנה ומבן זוגה של המערערת ובן הזוג נאלץ לחתום על הסכם פשרה בגובה 130,000 ₪. טענה אחרת היתה כי הכספים נמצאים בידי עו"ד בשם שבתאי טל וטענה נוספת היתה, כי המסמכים המעידים על כך שהכספים הופקדו בזמנו, אבדו בהצפה שהיתה למערערת במשרדה. גרסאות מגרסאות שונות. המעט שנוכל לומר הוא, כי אף אחת מהגרסאות לא הוכחה אפילו לא הוכחה לכאורית וחלקן אף נסתרו. חלק מהגרסאות, גם מפיה של המערערת, מתייחסות לשנים מאוחרות בהרבה שאין להן כל רלוונטיות לפרשייה שבפנינו.

בבחינת למעלה מן הנדרש נתייחס בקליפת אגוז לטענה בדבר הפקדת הכספים בידי עו"ד שבתאי טל, הטענה הועלתה לראשונה רק בבית המשפט ולא בחקירה במשטרה. עו"ד שבתאי טל לא העיד בבית המשפט לפיכך כל ראיה שהוגשה הנושאת את חתימתו איננה קבילה ולא ניתן להידרש לה.

5. ממצאיו העיקריים של בית משפט קמא הם בתחום המהימנות. המתלוננת זכתה לאימון מלא. המערערת - לא זכתה לאימון. בית משפט דחה את גרסתה לכל אורכה, בין היתר, גם ביחס לטענה כי היא מצידה חפצה להחזיר את הסכום של 63,000 ₪ למתלוננת, אלא שזו האחרונה לא רצתה לקבל את הסכום. כפי שצינו לעיל, הסכום הוחזר בסופו של דבר רק במהלך הדיון בבית משפט קמא. הטענה כי המתלוננת שנלחמה בציפורניים עד כדי היעזרות בחוקר פרטי כדי לאתר את המערערת לא רצתה את כספה, על פניה אינה מעוררת אמון ובפועל כאמור בית משפט לא האמין לה.

6. על דרך סיכום ביניים נזכיר שוב רק את התאריכים הרלוונטיים, את הכסף קיבלה המערערת בתאריכים 24.2.08 סכום של כ- 43,000 ₪ וסכום נוסף ב- 2.9.09. הכספים הוחזרו רק בתאריך 9.12.13. השתלשלות כרונולוגית זו העבירה אל שכם המערערת את הנטל הטקטי להסביר מה "עשה" הכסף בכל אותה תקופה ארוכה. הדעת נותנת כי את גלגוליו של הכסף היתה המערערת אמורה להוכיח באמצעות מסמכים בנקאיים. כפי שצוין לעיל, המערערת לא המציאה ולו בדל מסמך בנושא זה ומשכך הנטל הטקטי לא הורם. כאמור, בית משפט קמא קבע כי איננו מאמין למערערת בכך שהיא ביקשה להחזיר את הכסף והמתלוננת לא היתה מוכנה לקבלו. קביעה זו מעוגנת היטב בעובדות שהיו בפניו. המתלוננת נשאלה בבית המשפט באשר לטענה כי לא רצתה לקבל את הכסף ואמרה: **"זה לא נכון שלא רציתי לקבל את הכספים, אני לא סירבתי לקבל את הכסף, אני מוכנה לקבל אותו גם עכשיו"**. דברים אלה נאמרו בישיבת יום 31.10.13 כאשר הפקדת הכספים, כפי שצינו לעיל, היתה רק כחודשיים לאחר מכן בתאריך 9.12.13.

7. באשר לפן המשפטי:

סעיף 383 לחוק העונשין מונה מספר חלופות של גניבה ובין היתר: "אדם גונב דבר אם הוא בהיותו מחזיק כדין דבר הניתן להיגנב בפיקודן או בבעלות חלקית או שולח יד בו במרמה לשימוש שלו או של אחר שאינו בעל הדבר".

סעיף 393(2) מגדיר גניבה בידי מורשה כ: "מי שגונב נכס שהופקד אצלו לבדו או עם אדם אחר על-מנת שישמרנו שמירה מעולה, או ישתמש בו או בתמורתו כולם או מקצתם למטרה פלונית, או ימסור כולם או מקצתם לאדם פלוני".

מעשיה של המערערת עונים על כל הרכיבים המנויים בשני הסעיפים שצוטטו לעיל. חרף הניסיון לסבך ולערפל את העובדות, מסכת העובדות בתיק זה היא פשוטה וחד משמעית. המערערת קיבלה כסף כדי להשתמש בו לצורך מסוים ולצורך זה בלבד. המערערת לא השתמשה בכסף לצורך זה. היא לא הפקידה אותו בחשבון נאמנות כפי שהיה עליה לעשות וכפי שטענה שעשתה והכסף הוחזר רק לאחר כ- 5 שנים במהלך ניהול ההליך הפלילי.

שורה תחתונה:

הכרעת הדין מעוגנת היטב בראיות שהיו בפני בית משפט קמא ואיננו רואים להתערב.

8. בשולי הדברים אנו רואים להעיר שתי הערות קצרות:

א. לראשונה בהודעת הערעור הועלתה טענה שלא נבחנה בבית משפט קמא והיא, שלמערערת לא קיים שימוע. עצם העובדה שהטענה הועלתה רק בשלב הערעור מונעת את האפשרות לבחון אותה לגופה. הטענה, הגם שהוגדרה כטענה משפטית הנשענת על הוראת חיקוק, אמורה להתבסס בראש ובראשונה על עובדות, כך למשל טענה התביעה כי למערערת נשלח בזמנו זימון לשימוע אלא שהיא לא טרחה להתייצב. משום שהטענה הועלתה רק בערכאת הערעור לא ניתן לבחון את הפן העובדתי ועל כן ולו מטעם זה בלבד יש לדחותה.

ב. ענין נוסף שאנו רואים להזכיר, בפתח הדיון עתרה המערערת לדחות את הדיון משום שאיננה מיוצגת ואיננה מוכנה לטיעון עצמאי, (ר' עמ' 1 ו-2 לפרוטוקול) לא קיבלנו את הבקשה לדחיית הדין והורינו על שמיעת הערעור לגופו. כפי שניתן להתרשם מהפרוטוקול בהמשך הדרך, המערערת טענה בפה מלא, היתה בקיאה בחומר העובדתי, ויומה בבית המשפט ניתן לה במלואו.

סוף דבר

אנו דוחים את הערעור.

לא מצאנו להתערב גם בענישה. בית משפט קמא הטיל על המערערת 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות וכן קנס של 750 ₪ ופיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪. תקופת המאסר מידתית וראויה. עבירה של גניבה בידי מורשה, במיוחד כשהדבר נעשה על-ידי עו"ד, מחייבת הטלת עונש מאסר וצדק בית משפט קמא כאשר הטיל תקופת מאסר. נזכיר כי לצד הנזק הקונקרטי למתלוננת גלום נזק גם לציבור עורכי-הדין שעניינו הפגיעה בשמם הטוב, בשל מעשים כדוגמת מעשיה של המערערת.

באשר לרכיבים הכספיים - הן הקנס והן הפיצוי למתלוננת הם סמליים. לענין הפיצוי הסוגיה כלל איננה עומדת לפתחנו שהרי המתלוננת לא הוזמנה כמשיבה לערעור זה.

הערעור נדחה.

ניתן והודע היום ד' אב תשע"ה, 20/07/2015 במעמד הנוכחים.

**אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת**

ג'ורג' קרא, ס"נ

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

החלטה

המערערת תתחיל בריצוי עבודות השירות למשך 5 חודשים בתאריך 6.9.15 ברטורנו בית-שמש.

המערערת מוזהרת כדין.

**ניתן והודע היום ד' אב
תשע"ה, 20/07/2015
במעמד הנוכחים.**

**אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת**

ג'ורג' קרא, ס"נ

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

הוקלד על ידי סימונה אלפסי